

sõnu, siis naene igatses teada, mis selle
 kolmandama waagna sees piddi ollema?
 Mees ütles nae e wasto: ärra katsu mit-
 te; tänna Zummalat se õune e-st, mis
 sees meie olleme; hoidkem ennast, et meie
 ihaldamisse läbbi ei rikku omma ella-
 mist ja se läbbi keigest õunest ilma jääme.
 Naene kostis: egga ma tabha jo n id-
 dagid wotta; ma tabhan sedda kaant
 nattuise ülestõsta, ja waatada, mis seal
 sees peaks ollema; mis herra sest teab?
 Ükski ei nä sedda. Mees kartis ja tab-
 tis mitte lubbada. Uuga naene ütles:
 ärra karda ühtegit, polle wigga mitte!
 Siis ütles mees: minno polest tõsta ag-
 ga edda kaa t hiinest, ja minna eh-
 han waatada. Nenda kui se naene sed-
 da kaant ütles tõstis, peasis labri üks
 hirt. Naene iohus nenda, et ta warris-
 ses,

ses, ja mees hakkas nutma. Kui herra
 sedda kuuda sai, käs kis terma nendele
 need wannad nartsud ja hilbud jälle an-
 da ja neid ärraaiada omma töö kallal, et
 nemnad agga piddid eespiddi isseennese
 peäl ja mitte Udama pärrast kaebama.

Õppetuis.

Ihhadalminne ja himmo on patto hak-
 katus; sest hinnanud saarwad laiskusse
 läbbi woimust, ning nenda on laiskus
 kurrati pea paddi. Ärra kae: a siis mit-
 te tei-te ülle, waid so ommad patrusid
 hinnanud teerwad siud wäeseks inimeseks.

